

Hatalom, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjunk Urunkkal, Krisztussal

Ének: 278: 1&7; 362; 229; 230.

Alapige: „A békesség Istene pedig hamarosan összetöri a Sátánt a lábatok alatt. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Amen.” Róma 16: 20.

Most, amikor Kárpátmedence szerte ezer meg ezer kiló búzát öntenek össze a nemzet kenyérévé, amikor tegnap talán ezren is átúszták a Balatont. Babilonban, egészen pontosan Mekkában pénteken ezer kiválasztott sterilizált kővel az ördögöt kövezte meg, Berlinben pedig ezrek tüntettek azért, hogy a kormány szüntesse meg a vírus miatti megszorításait. Ezernyi ilyen és ehhez hasonló hírt lehetne az elmondottakhoz tenni, melyek éjjel és nappal szüntelenül ostromolnak, hogy elfoglalják az elménket és ha lehet akkor a szívünket is. Milliónyi történés melyek kapcsán azt kérdezzük, hogy hol van a mi cselekvően jelen lévő Mindenható Urunk? Könnyű nekünk azt felelni, hogy Ő itt a gyülekezetben cselekszik, és amikor felizzik a szívünk az Ő színe előtt, akkor így is érezzük. De hát mindössze ennyi lenne az Úr cselekvése?

Igénk tanítása a halál felett diadalt aratott örökéletéről szól. Arról, hogy a békesség Istene hamarosan összezúzza a Sátánt, egészen konkrétan az Úr Rómában lévő gyülekezetének lába alatt. Kálvin szerint ez akkor azt jelentette, hogy Urunk egységes egyben tartja meg a gyülekezetet, mely közül akkor egy volt a római is.

A békesség Istene cselekszi ezt a megtartást folyamatosan azóta is, és tudjuk, hogy Ő a mi Urunk Jézus Krisztus, ki nemcsak a békesség fejedelme, hanem az egyetlen salom, azaz békességünk.

A világ békességet papol, de nyelvével pusztító tüzet szít, a kezével pedig kétségbeesett végső háborút vív Istennel, és az Úr mindenkori népével.

Urunk feltámadása napján a „békesség néktek” mondott köszöntése nem csupán a szokásos jó kívánsági köszöntés volt a részéről, hanem a halál és az ördög felett kivívott győzelmének örök békéjének meghirdetése, kikiáltása is, sőt Ő maga ez a békesség és nyugalom a maga megfogható valóságában. Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön, - mondta a tanítványainak (Mt 28: 18).

Pál, aki e sorokat Terciusz által levele legvégén leíratta, ugyanazon levél elején azt mondta, hogy az egész globális világ, annak minden egyes érző teremtménye egyetemesen fohászkodik és nyög, sőt maguk a Lélek zsengejének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várva a fiúság teljességre jutását, a mi testünknek megváltását, ami a Krisztus hasonlatosságú romolhatatlan új teremtés. A testünk megváltás, az új teremtés megérkezése egyben a Sátán végső megsemmisítése is, melyről azt mondta, hogy hamarosan bekövetkezik. A sokszor kibírhatatlan sóvárgás viszont az Úr titkon való cselekvő jelenlétét jelenti. Életünk során legtöbbször, vagy szinte mindig Urunk és Istenünk az érte és utána való sóvárgásunkban van jelen. Azért sóvárogjuk, mert ő cselekvőként van jelen az életünkben, s az, amit cselekszik nem egyéb, mint amit az apostol a Rómában levő gyülekezetnek mondott, de általuk nekünk is, hogy tudni illik a Sátán zúzatik össze a lábunk alatt a békesség Fejedelme és Isten által!

Azóta eltelt közel kétezer esztendő, és a világ sugallta valóság, sőt a történelem is azt érezteti velünk, hogy az apostolnak ez a hamarosan eljövő végső győzelemre vonatkozó ígérete hamisnak bizonyult. Az egységes és egy apostoli egyház ugyanis szétszakadt, kezdetben csak kelet, bizánci és nyugati, római egyházra. Később a római szakadt ketté és vetette ki magából a

reformátusokat. Ezt követően a református, vagy protestáns egyháztest szakadt szét és hullott individuumi darabjaira.

Az ördög tehát a nagy szétdobáló, mindeneket a darabjaira szétbontó nemhogy megsemmisült volna a Rómában lévő krisztustest gyülekezet lába alatt, ellenkezőleg, mintha diadalt aratott volna az egész globális világ felett.

Kérdezzük hát meg! Tévedett az apostol? Megtévesztette a római gyülekezetet, a Krisztus egységes apostoli anyaszentegyházát? Nem, sőt határozottan nem! Honnan van akkor ez az ellentmondás?

Kérdezzünk tovább! Milyen anyaszentegyháza volt Krisztusnak az Ő feltámadásának vasárnapján? Olyan, mintha a Messiás soha el sem jött volna! Ez is volt a cél, elhítni a világgal, hogy a próféciaik nem teljesültek be, az Isten Fia nem öltött testet, nem vitte véghez a váltságot, nincs Messiás, nincs üdvösség, maradt a halál és rettenetes régi rendje. Csakugyan ez lenne az igazság?

Nagypénteken Urunk tanítványai közül egy önkezével vetet véget az életének a többi tizenegy felé szaladt, ki hová tudott. Akkor semmivel sem volt jobb állapotban az a tanítványi kör, amelyet a hetvenek csoportjaként (Luk 10: 1;17) említ Lukács evangélista. Nem telt el negyven nap és feltámadott Urunk egy napon már egyszerre ötszáz tanítványának jelent meg (1Kor 15:6).

Hogy is kezdődött? Egy Jézust vágyó Mária (a magdalai Mária) nevű asszonnyal ott a jeruzsálemi sírkertben. Bár angyalokat látott, és beszélt is velük, mégsem elégedett meg az angyalokkal, sem az általuk közvetített örömhírrrel, ő szeretett Mesterét akarta. Jézus, a feltámadott, neki jelent hát meg elsőnek, csak utána a tanítványoknak. Akkor és ott abban a hajnali órában ő volt az Úr gyülekezete! A feltámadást követő ötvenedik nap pedig, pünkösd úrnapiján, már legalább tízezer lelket számlált a Krisztus jeruzsálemi gyülekezete.

Összegezzük tehát. Nagypéntek, a sátáni ördög, a hazugság és a gyilkoló halál végső diadalának látszott a Krisztus egyháza felett, de e látványos diadal ötvenedik napján már több mint tízezer lélek imádta teljes szívvel és lélekkel Istent, mint aki Krisztus által mindnyájunk mennyei Atyja. Hogy lehetséges ez?

Egyetlen módon lehetséges ez, ahogy azt maga Jézus mondta a tanítványainak, hogy tudni illik a Messiás Jézus közziklájára Isten által felépített anyaszentegyház felett még maga a pokol kapui¹ sem vehetnek soha diadalt. Mikor tehát Pál azt mondja az Úr szavával az Isten Krisztus kegyelmében álló gyülekezetének, hogy „a békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan”²akkor csak azt erősíti meg, amit maga az Isten Fia Jézus mond:

- Íme (Én) adok nektek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat nektek. Luk 10:19.

Istennek ez az ígérete először az Édenben, közvetlenül a bűneset után hangzott el. Isten akkor ott megígérte, hogy az asszony magva, vagyis az Isten Fia Messiás Jézus, az ősi kígyó fejére tapos, az pedig a sarkát mardossa.³

Megtörtént. Az egész történelem nem egyéb, mint ennek a kígyónak emberiségnek nevezett világban való fejvesztett haláltusás pusztító vergődése.

Urunk eme Lukács által idézett szavai azt jelentik, hogy amiképpen Isten az ő Egyszülöttjét küldte el, hogy a halálával legyőzze a sátánt és feltámadásával a halált, hasonlóképpen állít a

---

¹ De én is mondom neked, hogy te Péter vagy, és ezen a közziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. Máté 16:18.

² Róma 16: 20a

³ És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod. 1Móz 3:15.

helyünkre bennünket ebben a világban. Azt akarja, hogy ne Ő egyedül legyen az asszony kígyó fején taposó Magva, hanem velünk együtt, ezért Isten a Messiás Jézus teste tagjaivá tett bennünket is. És amiképpen maga a halál sem árthatott a halottak közül Messiásként feltámadó dicsőséges Urunknak, úgy nekünk sem árthat semmi. Hiszen, ha teste tagjaként Ő vele együtt szenvedünk, mert belénk mar az eltaposott kígyó, akkor vele együtt is dicsőülünk meg (Róm 8:17).

Nem véletlenül emlékezteti Pál a római gyülekezet híveit az Úr Jézus Krisztus ígéreteré. A sátán szörnyűségei által állandó ostrom alatt álló gyülekezetnek nagyobb szüksége van erre az ígéretre, mint a naponkénti kenyérre, mert hatalma szavával önmagához akar most is felemelni a mi üdvözítő Urunk.

Ha valóban fölemelhetne és a vállára ültethetne most a mi Urunk, ahogyan mi tesszük ezt a kisgyermekünkkel, akkor minden szorongásunk közepette azt látnánk, hogy a menny és föld teljhatalmú Uraként most ebben pillanatban is, Ő maga jár közöttünk és a lábával eltaposott kígyó haláltusát víva maga körül mindent romba döntve vergődik, és ezért látjuk magunk körül, sőt önmagunkban is azt, hogy a világ összeomlik.

Nem látjuk viszont azt, hogy Krisztus a maga testének tagjaivá tett és így az Ő lába vagyunk ebben a világban, mellyel Ő szüntelenül kígyókon és skorpiókon tapos. Emlékezzünk csak, hogy miképpen prófétált erről Ézsaiás! Idézem:

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!” Ézs 52:7.

Emlékezzünk arra is, hogy miképpen prófétált János a mi megdicsőült Urunk lábáról! Idézem:

Megfordultam azért, hogy lássam a hangot, amely velem beszélt, és amint megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, és a gyertyatartók között az Emberfiához hasonlót, aki bokáig érő ruhában volt, mellénél aranyövvel körülövezve. A feje és a haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűzláng, lába pedig hasonló a kemencében izzó aranyfényű érchez, hangja pedig olyan volt, mint sok vizek zúgása. Jobb kezében hét csillagot tartott, a szájából kétélű éles kard jött ki, és az arca olyan volt, mint mikor a nap teljes erejében fénylik. Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő pedig rám tette jobb kezét, és így szólt: Ne félj, én vagyok az első és az utolsó és az élő, pedig halott voltam, és íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és pokol kulcsai. Jelenések 1: 12-18.

Lássuk meg, hogy Isten kemencében izzó aranyfényű ércé teszi az Ő lábát ezen a földön! Valahányszor csak hívő szívvel mondjuk ki az Isten evangéliumát és igazságát a világosság sötétségét győz le, a mérgekígyók és skorpiók pedig megperzselődve semmisülnek meg lábunk alatt, s mi pedig e küzdelem közepette vagyunk boldogok, bár a halálig félünk és rettegünk.

Ha tehát Isten közénk jön míg e testben járunk itt a templomban felhőtlennek érzett boldogságunknak igencsak nagy árnyéka van és a hétköznapokban együtt érezzük mindkettőt, vagyis a bennünket boldoggá tevő Jézust, de ugyanakkor a bennünket gyűlölő ellenségeinket is. Olyan jó, ha itt az Ő jobbával érint meg, hogy életre keltsen, és orcáját fordítja reánk a mi Urunk, hogy világossága elnyeljen belőlünk minden árnyékot s szeretete elűzzön minden félelmet! Áldott legyen érte szent Neve!

Bármi történjen is tehát, nem nekünk van félni valónk, hanem azoknak, akiknek bár emberi formájuk van, sőt sok esetben a nyájhoz tartozó bárányoknak is látszanak, de belül ragadozó farkasok, a lényükben pedig kígyók és skorpiók. Most az ő visító ordítózásuktól hangos ez az egész világ, mert a mi Urunk Krisztus tapos a fejkön, mindhalálig, mi azonban teljes szívünkben felbátorodva dicsérjük és magasztaljuk Őt. Ámen.